

Povídky

ze zadní kapsy

Jiří Kostůr

Povídky
ze
zadní kapsy

Jiří Kostúr

Jiří Kostúr
Povídky ze zadní kapsy

Vydáno v roce 2017
Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2017
Fotografie: Jaroslav Kukul, Jiří Kostúr

ISBN: 978-80-88139-21-8 (PDF)
ISBN: 978-80-88139-22-5 (EPUB)
ISBN: 978-80-88139-23-2 (MOBI)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočiny, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010, rozebráno.

Je zastoupen v **Antologii české poezie I. díl (1966-2006)**, Dybbuk, 2009 a v antologii **Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života)**, Sursum, 2010.

Časopis *Revolver* revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky *milostné poezie Stařec a láska*. V literární revui *Pandora* č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobry práskač Švejek**, která vychází ze svazků *StB*, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Tři hároši v Pobaltí (cestopis o Litvě, Lotyšsku a Estonsku), e-kniha 2016.

Toulky Bosnou, Albánií a Řeckem (cestopis), e-kniha 2016.

Tři hároši na Sicílii (cestopis o Itálii), e-kniha 2017.

Tři hároši v Podněstří (cestopis o Rumunsku, Moldávii a Podněsterské Moldavské Republice), e-kniha 2017

Ještě Evropou – Zámky na Loiře, Bretaň, Amsterdam, Hamburg, Skandinávie (cestopis), e-kniha 2017

Obsah:

Úvodní poznámka

Sněhová královna

Patálie s Miláčkem

Bonny a Clay v Elixíru

Lesní rachota

Cikánský pláč

Modré oči od pumpy

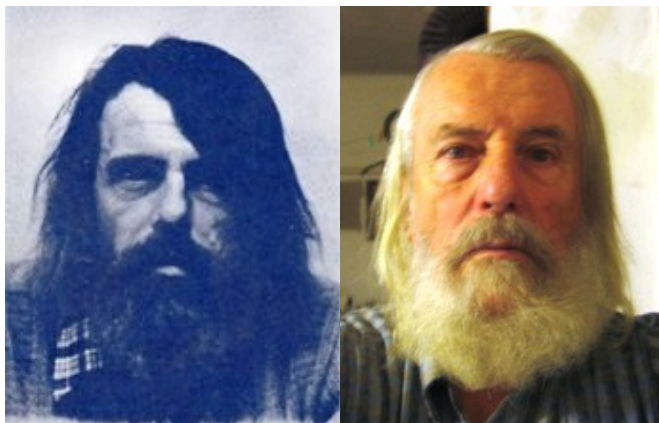
Plot

Dopis českému rozhlasu

Závěrečná poznámka

Úvodní poznámka

„Povídky ze zadní kapsy“ byly napsány ještě před dobou, z které pochází fotografie od Jardy Kukala. Bylo to předtím, než jsem se poznal s lidmi z českého undergroundu, což bylo až ke konci sedmdesátých let minulého století. Při vzniku povídek mi bylo kolem 33 let. Druhá fotka dokumentuje rozpětí času, který uplynul, když je mi dneska roků 75. Takže povídky jsou staré 42 let. Žádná z povídek nikdy neopustila prostor šuplíku, teprve až teď. Okolnost proč nespátřily světlo světa v době svého vzniku, ta je nasnadě: byly napsány v komunistických normalizačních časech. Tehdy jsem prožíval osamocené časy, kterým jsem čelil těmito literárními hříčkami. Připadá mi, že by mohly zaujmout i dnešní čtenáře.

SNĚHOVÁ KRÁLOVNA

V modrém cibuláku se černal studený lógr. Vypil jsem páté kafe, ale s rukopisem jsem moc nepokročil. Zamáčkl jsem dokouřený filtr do přečpaného popelníku a narovnal si záda. Bolelo mi v nich pořádně.

Utichlý klapot psacího stroje předal žezlo monotónnímu tikání na stěně. Otočil jsem ztuhlý krk a koukl na hodiny. Ukazovaly za pět minut jedenáct. Těbůch, to jsem za celý večer sesmolil jen tři stránky? Za oknem prošlehávaly rudé záblesky z rozestavěné Petrochemie mrazivou prosincovou noc.

Sklonil jsem se radostně znovu nad stroj a zavrtěl jsem hlavou, když jsem dočetl pitomost, kterou jsem naklepal. No co, horory jsou dneska v kurzu, vzpomněl jsem si na filmovou horečku s hadovitými frontami na americké Čelisti. Chtěl jsem odhodlaně uhodit do klapky, ale za zády mi břeškně zazvonil zvonek.

Na chodbě se motala vyzáblá holčice. Nohy měla nacpané v rozdrbaných džínách se záplatami a z ušmudlaného beraního kožichu jí koukal černý vytaháný rolák. Sladce se usmála a upadla mi do před síně.

Byl jsem celý u vytržení z jejího hihňání, když se mi ji podařilo postavit na nohy. „Copak byste si, slečno, přála?“ zeptal jsem se roztomile.

Kymácivá žába pronesla: „Přišla jsem k vám na návštěvu!“

Držel jsem v náručí beraní kožich s chichotající blondátou hlavou a honem zavřel dveře. Netoužil jsem sklízet po udrbaném věžáku slávu zhýralého děvkaře. „To jsou teda ke mně hosti!“ řekl jsem nadšeně.

Slámová ofina jí trčela rozčepýřeně z čela a vykulené zelenavé oči se na mě vyzývavě usklebovaly. Hleděl jsem chvíli zpytavě na to zábavné štěně a pak popošel do obýváku a pozval ho dál. „Kde ses tak, prosím tě, nametla a co tě to napadlo ke mně lézt?“ zeptal jsem se.

Nadrátované stvoření keclo do křesla, škytlo, rozkošnicky položilo hlavu na kožený potah a řeklo: „Chtěla jsem si dávno s váma poklábosit, ale neměla jsem nikdy kuráž!“

Užasl jsem štěstím bez sebe. „V takovouhle dobu a v tomhle stavu?“

Dívka se zvedla a potácivě zamířila ke stěně s kresbou od Janečka. „Hele, vy tu máte akty?“

Chytil jsem ji a nacpal zpátky do křesla. „Viš co, radši hezky hačej!“ řekl jsem důrazně a naklusal do kuchyně.

Voda se ještě v konvici nevařila. Připravil jsem zatím dvě kostky cukru a nasypal vrchovatou lžičku zlatého výběru do plechového hrnku. Míšeňský jsem jí nedál, určitě by ho rozbila. Vpravím do ní pořádného lomcováka a pak ji nacpu do výtahu. Spokojeně jsem konečně vypnul vařič.

Seděla rozcabeneš na stole vedle psacího stroje a muchlala v tlapkách moje těžce vypocené papíry. Upřela na mě nadšené oči a řekla: „To je tak mile blbý!“

Položil jsem hrnek na stůl, vyškubl jí pomačkané stránky a táhl ji ke křeslu. „To já vím taky!“ odpověděl jsem našťavaně.

Nemohla se strefit lžičkou do tmavé hladiny, ale nevadilo jí poznamenat: „Tak proč takový krávovinu píšete?“

Vytrhl jsem jí lžičku, zamíchal kávu za ní a řekl: „Abych měl za co kupovat kafičko takovým roztomilým holčičkám, jako jsi ty!“

Opilý neomalovaný díblík srkal z hrnku a já jsem si ho pozorně prohlížel. Možná, kdybych byl o pár roků mladší, neseděl bych tu se založenýma rukama. Nebyla žádná krasavice, ale měla něco do sebe. Jenže jsem nevěděl co.

Začala se soukat z kožichu a rozhodla se mi tykat. „Máš tu bezva teplo,“ poznamenala.

Zvedl jsem se, abych jí zabránil ve vysvlékání beraního svršku, a oznámil rezolutně: „To, že mi tykáš, mi nevádí, ale koukej dopít to kafe a běž hajat!“

Neposlechla. „Přece mně necháš udělat pohodlí!“

Zkroutil jsem jí její srandovní ručičky. „Já mám dojem, že už toho bylo dost, ne!“

„Budu volat o pomoc!“ oznámila.

Koukal jsem na ni jako jelen a zmohl se jen říct: „Tobě snad přeskočilo!“

Upíjel jsem zahloubaně z červeného klášterního a trpěl poslech drnkavého blues Sonny House. Poručila si ho. Nasadil jsem radši sám jehlu, moc desek nemám, ale o to málo bych nerad přišel.

Deska zmlkla a dívka řekla: „Já ti zahraju divadlo!“

Měl jsem toho jejího divadla už opravdu dost, přesto jsem se zeptal: „A co to bude?“